

Sygn. akt I C 723/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia SO Ewa Tomczyk

Protokolant Dorota Książczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2015 roku w Piotrkowie Tryb.

na rozprawie

sprawy z powództwa K. Z.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o odszkodowanie w kwocie 13.491,50 zł, zadośćuczynienie w kwocie 120.000 zł i rentę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda K. Z. następujące kwoty:

1. 73.500,00 (siedemdziesiąt trzy tysiące pięćset) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 32.500,00 (trzydzieści dwa tysiące pięćset) złotych od dnia 27 maja 2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 41.000,00 (czterdzieści jeden tysięcy) złotych od dnia 25 września 2014 r. do dnia zapłaty,
2. 12.761,50 (dwanaście tysięcy siedemset sześćdziesiąt jeden i 50/100) złotych tytułem odszkodowania ,
3. rentę w kwocie 1.027,47 (jeden tysiąc dwadzieścia siedem i 47/100) złotych z tytułu utraty zdolności do pracy skapitalizowaną za okres od dnia 21.11.2013 r. do dnia 31.12.2013 r.,
4. rentę w kwocie 8.577,36 (osiem tysięcy pięćset siedemdziesiąt siedem i 36/100) złotych z tytułu utraty zdolności do pracy skapitalizowaną za okres od dnia 1.01.2014 r. do dnia 31.12.2014 r.,
5. rentę w kwocie 666,00 (sześćset sześćdziesiąt sześć) złotych miesięcznie z tytułu utraty zdolności do pracy poczynając od dnia 1 stycznia 2015 r. i na przyszłość płatną z góry do dnia 10 – go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;
6. oddala powództwo w pozostałej części;
7. umarza postępowanie co do kwoty 691,25 (sześćset dziewięćdziesiąt jeden i 25/100) złotych;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda K. Z. kwotę 940,00 (dziewięćset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od powoda K. Z. z zasadzonego roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. kwotę 454,60 (czterysta pięćdziesiąt cztery i 60/100) złotych tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych w zakresie wydatków i nie obciąża powoda K. Z. nieuiszczoną opłatą sądową od oddalonej części powództwa;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. kwotę 4.946,00 (cztery tysiące dziewięćset czterdzieści sześć) złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa oraz kwotę 774,10 (siedemset siedemdziesiąt cztery i 10/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sędzia SO Ewa Tomczyk

Sygn. akt I C 723/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym dnia 27 maja 2014 roku pełnomocnik powoda K. Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A z siedzibą w W. następujących kwot:

- 3.758 zł tytułem odszkodowania za zniszczone mienie i koszty leczenia,
- 9.733,50 zł tytułem odszkodowania za utracone zarobki,
- 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 2.020 zł jako miesięcznej renty poczynszy od dnia 21.11.2013 r. płatnej do 10 dnia każdego miesiąca wraz z odsetkami w przypadku zaległości.

Na rozprawie w dniu 29 września 2015 r. pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych (k. 193).

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 października 2014 r. (k. 44-47) pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Nie kwestionował odpowiedzialności gwarancyjnej strony pozwanej, lecz twierdził, że zadośćuczynienie wypłacone na rzecz powoda w toku postępowania likwidacyjnego w kwocie 7.500 zł jest odpowiednie, a powód nie udowodnił, że należy mu się dalsze zadośćuczynienie. W zakresie odszkodowania powołał się na to, że strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 350 zł tytułem odszkodowania za zniszczone rzeczy osobiste, 40 zł z tytułu zwrotu kosztów przejazdów, 341,25 zł z tytułu zwrotu kosztów leczenia, 180 zł z tytułu zwrotu kosztów opieki, zakwestionowała zasadność zakupu wózka inwalidzkiego, zasadność kosztów dojazdów do placówek medycznych. W zakresie roszczenia o zwrot utraconych zarobków i renty pełnomocnik pozwanego wskazał, że powód nie udowodnił wysokości wynagrodzenia netto, jakie uzyskiwał przed wypadkiem.

W piśmie procesowym z dnia 12.11.2014 r. (k. 61-62) sprecyzowanym na rozprawie w dniu 14 sierpnia 2015 r. (k. 156) pełnomocnik powoda popierał powództwo o odszkodowanie za zniszczone mienie i koszty leczenia do kwoty 3.066,75 zł, cofnął powództwo o to odszkodowanie do kwoty 691,25 zł. Sprecyzował, że z tytułu kosztów dojazdu w ramach odszkodowania dochodzi zwrotu kwoty 500 zł.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. Z. uległ w dniu 31 lipca 2012 roku w T. M.. wypadkowi komunikacyjnemu. Sprawcą wypadku był A. D., który nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) wjeżdżając na skrzyżowanie nie zastosował się do znaku pionowego B-20 STOP oraz znaku poziomego P-12 nie zatrzymując się przed linią bezwzględnej zatrzymania, w wyniku czego doszło do zderzenia samochodu z motocyklem A. o nr rej. (...) kierowanym przez K. Z., w rezultacie czego K. Z. doznał obrażeń ciała, które spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu na okres przekraczający 7 dni. Wyrokiem z dnia 29.10.2013 r. wydanym w sprawie sygn. akt II K 979/12 Sąd Rejonowy w Tomaszowie M.. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec A. D. na okres próby 1 roku oraz zasądził od niego na rzecz K. Z. kwotę 3000 zł tytułem częściowego naprawienia szkody.

(dowód: odpis wyroku – k. 8)

Pojazd, którego kierujący wyrządził szkodę był objęty zawartym u strony pozwanej ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej.

(okoliczności bezsporne)

Z miejsca zdarzenia powód został przewieziony do (...) Sp. z o.o. w T. na Oddział (...) Urazowy, gdzie przebywał do dnia 7.08.2012 r. Rozpoznano u niego amputację urazową palca IV stopy lewej, złamania palców II, III i V stopy lewej i ranę szarpaną stopy lewej. Zastosowano leczenie operacyjne repozycje i stabilizację złamania palca V, chirurgicznie opracowano ranę. Powód został wypisany do domu z zaleceniem utrzymywania opatrunku gipsowego przez 6 tygodni, zakazu obciążania przodostopia oraz dalszego leczenia i kontroli w Poradni O. – urazowej.

(dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego – k. 64)

W wyniku wypadku uległy zniszczeniu rzeczy powoda w postaci telefonu N. o wartości 180 zł, butów, które powód kupił w dniu 4.04.2012 r. za kwotę 329 zł, odzieży (spodnie jeansowe, bluza) o wartości 220 zł, okulary przeciwsłoneczne o wartości 50 zł, kask motocyklowy o wartości 120 zł.

(dowód: paragon – k. 24, pismo P. K. –k. 23, specyfikacja mienia zniszczonego w wypadku – w aktach szkody, przesłuchanie powoda – k. 157 odwrót – 158)

W dniu 9 sierpnia 2012 r. powód kupił wózek inwalidzki za kwotę 500 zł. Z wózka tego powód korzystał przez 2 miesiące. W domu poruszał się za pomocą dwóch kul.

(dowód: faktura – k. 22, przesłanie powoda – k. 157 odwrót)

Od 9 sierpnia 2012 r. do 3 października 2012 r. powód leczył się w poradni Ortopedycznej przy (...) Sp. z o.o. w T. M.. (wizyty w dniach: 9.08.2012., 5.09.2012 r., 12.09.2012 r., 19.09.2012 r., 3.10.2012 r.).

(dowód: kserokopia historii choroby -w aktach szkody)

Powód zakupił leki za łączną kwotę 378,19 zł.

(dowód: faktury – k. 9, 14-16, paragon – k. 17, 18,19)

Za zabiegi rehabilitacyjne powód zapłacił 180 zł.

(dowód: paragony – k. 10, 12, przesłuchanie powoda – k. 157 odwrót)

Za prywatne wizyty lekarskie powód zapłacił 150 zł.

(dowód: faktura - k.11, 13)

Za badanie przewodnictwa nerwowego w dniu 12.08.2013 r. powód zapłacił 180 zł.

(dowód: rachunek – k. 21)

W okresie od 19.02.2013 r. do 14.03.2013 r. przebywał na rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS w (...) w P..

(dowód: informacja o przebytej rehabilitacji – k. 67)

Powód w związku z dojazdem do (...) w P. i z powrotem do miejsca zamieszkania wydał na bilety (...) kwotę 222 zł.

(dowód: paragony – k. 25)

Powód poddał się rehabilitacji leczniczej w (...) w W. w okresie od 24.02.2014 r. do 19. 03.2014 r. z rozpoznaniem zespołu dysfunkcyjno-bólowego po przebytych zwichnięciach z następową amputacją palca IV i złamaniem palców II, III i V.

(dowód: informacja o przebytej rehabilitacji – k. 66)

Na rehabilitację do W. zawiózł powoda ojciec własnym samochodem oraz przywiózł powoda z powrotem do miejsca zamieszkania.

(dowód: zeznania świadka M. Z. – k. 157)

W dniu 10.04.2013 r. powód skorzystał z porady psychologa. Zgłaszał, że czuje się przygnębiony, zrezygnowany, smutny, bezwartościowy, uważał, że w związku z wypadkiem stracił możliwość pracy w Norwegii. Z powodu obniżonego, depresyjnego smutku, myśli samobójczych powód został skierowany do poradni zdrowia psychicznego z rozpoznaniem zaburzeń depresyjnych.

Kolejne wizyty u psychologa miały miejsce w dniach: 4.06.2013 r., 2.07.2014 r., 18.09.2014 r., 28.10.2013 r., 20.01.2014 r. Powód

W dniu 13 czerwca 2013 r. powód rozpoczął leczenie w (...) Centrum (...), gdzie leczy się w dalszym ciągu z rozpoznaniem wstępnym - reakcja depresyjna i rozpoznaniem ostatecznym zaburzenia adaptacyjnego. Do poradni zdrowia psychicznego powód zgłosił się z powodu utraty wiary w powrót do zdrowia, smutku, przygnębienia, myśli rezygnacyjnych, poczucia bezwartościowości, zaburzeń rytmu snu i czuwania, lęku przed przyszłością, postępującą bezradnością, anhedonią.

W dniu 03.10.2013r. psychiatra odnotował, że powód od wypadku załamany, źle sypia, jest płacliwy, zdołowany tym, że nie radzi sobie przy obowiązkach codziennych. U powoda występowały myśli samobójcze. Powód miał zalecane leki przeciwdepresyjne, nasenne i uspakajające.

Powód był w Poradni Psychiatrycznej w następujących dniach: 13.06.2013 r., 1.08.2013 r., 3.10.2013 r., 14.11.2013 r., 20.02.2014 r., 4.06.2014 r., 30.07.2014 r., 27.08.2014 r., 24.09.2014 r., 22.10.2014 r.

(dowód: dokumentacja medyczna - k. 100 a)

Zaburzenia adaptacyjne należą do grupy zaburzeń nerwicowych związanych ze stresem i występują również pod postacią somatyczną. Pojawiają się zwykle w ciągu około miesiąca od wystąpienia stresującego wydarzenia lub stresującej zmiany życiowej.

W przypadku powoda stresorem był wypadek, do którego doszło w dniu 31 lipca 2012 r. Objawami zaburzeń adaptacyjnych są między innymi: depresyjny nastrój, lęk, zamartwianie się, poczucie bezradności.

Zaburzenia te występowały u powoda ze szczególnym nasileniem w okresie od sierpnia 2013 r., kiedy jego stan zdrowia somatycznego mimo rehabilitacji i leczenia nie poprawiał się, co skłoniło go do podjęcia leczenia psychiatrycznego i psychologicznego. Powód w trakcie badania przez biegłego psychologa podał, że w szpitalu odczuwał silne bóle lewej nogi, przez ponad dwanaście miesięcy odczuwał smutek, miał poczucie winy, nie mógł przestać myśleć o wypadku, który rozpamiętywał, bał się, czy będzie mógł chodzić bez kuli, przez sześć miesięcy po wypadku bał się jeździć samochodem nawet jako pasażer, przed wypadkiem ważył 74 kg a po wypadku dużo jadł nocami kiedy nie mógł spać i przytył 22 kg.

Wypadek z dnia 31 lipca 2012 r. spowodował u powoda negatywne następstwa psychologiczne pod postacią wystąpienia symptomów zespołu stresu pourazowego. Wystąpienie symptomów tego zespołu oraz zdiagnozowane u powoda zaburzenia adaptacyjne przez psychiatrę wiązać należy z zagrożeniem życia, zdrowia i towarzyszącą temu bezradnością, których powód doświadczył w trakcie oraz po wypadku. Zaburzenia te dotyczą także odtwarzania traumatycznego przeżycia, a w konsekwencji koszmarnych snów związanych z traumą, przypominania i rozpamiętywania jej, uporczywego unikania - przede wszystkim wspomnień i sytuacji kojarzących się z traumatycznym wydarzeniem i zmniejszeniem ogólnej aktywności - unikania uczuć, myśli związanych z traumą, przypominania ważnych aspektów traumy, chłodu emocjonalnego w kontaktach międzyludzkich bądź innych zaburzeń interpersonalnych.

Dodatkowymi i dotkliwymi objawami patologicznego psychofizycznego pobudzenia były u powoda zaburzenia snu, drażliwość, płaczliwość, wygaszenie kontaktów społecznych. Zmiany te (lęk, zaburzenia emocjonalne) pojawiły się w osobowości powoda po wypadku z dnia 31 lipca 2012 r. i utrzymują się nadal. Obecnie mają charakter zanikający, lecz nadal wymagający specjalistycznego leczenia w postaci psychoterapii. Analiza profilu i wywiad kliniczny wskazują na występowanie u powoda obecnie symptomów somatycznych i psychosomatycznych wywołanych przez utrzymujący się od długiego czasu stres psychiczny i poczucie braku bezpieczeństwa (nadal nie prowadzi auta). Wyrazem występowania zaburzeń depresyjno - lękowych jest podwyższenie w profilu klinicznym skal depresji oraz hipochondrii, które stanowią wierzchołek profilu. Doznany uraz psychiczny i fizyczny rzutują w sposób znaczący na aktywność życiową powoda, który nie pracuje, nie może znaleźć pracy, zmuszony był znacząco zmienić swe plany życiowe.

Rokowania dla zdrowia psychicznego powoda w dużej mierze zależne są od poprawy stanu zdrowia somatycznego. Cierpienia psychiczne powoda po wypadku z dnia 31 lipca 2012 r. były długotrwałe i z psychologicznego punktu widzenia nasilone.

(dowód: opinia biegłego psychologa – k. 99 – 100)

W grudniu 2014 r. w trakcie badania przez biegłego ortopedę powód zgłaszał bóle wysiłkowo-przeciążeniowe okolicy śródstopia lewego i okolicy kostek stawu skokowego lewego oraz dyskomfort po dłuższym staniu i chodzeniu, podawał, że miewa większe obrzęki głównie wieczorem i po dłuższym przebywaniu w pozycji stojącej oraz że nie może chodzić w normalnych butach z powodu dużego obrzęku.

U powoda w związku z urazem z dnia 31.07 2012 r. wystąpił trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości:

- utrata IV palca - 2% wg pozycji 177,
- złamanie pozostałych palców - 5% wg pozycji 180,
- inne uszkodzenia stopy pozostawiające zmiany (odchylenie statyczno-dynamiczne, zniekształcenie i ograniczenie ruchomości) -10% wg pozycji 169

Łącznie 17% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Powód po wypadku wymagał opieki przez okres ok. 3 miesięcy.

Rokowania z ortopedycznego punktu widzenia są stabilne, biorąc pod uwagę brak znacznych odchyień statyczno-dynamicznych w obrębie stopy i stawu skokowego lewego nie należy spodziewać większego kalectwa.

Powrót do pracy jest możliwy.

Koszty leczenia przeciwbólowego, profilaktyki przeciwzkrzepowej i przeciwobrzękowej wynosił 100 zł miesięcznie przez okres 3 miesięcy.

Powód wymagał i wymaga leczenia rehabilitacyjnego i ortopedycznego

Koszt leczenia ortopedycznego (leki przeciwbólowe i przeciwobrzękowe) to kwota ok 30 zł miesięcznie.

(dowód: opinia biegłego ortopedy – k. 73-74, opinia uzupełniająca – k. 111)

Powód cierpi na zespół bólowo- dysfunkcyjny stopy lewej. Następstwem wypadku z dnia 31 lipca 2012 r. jest pourazowe uszkodzenie nerwu strzałkowego lewego, który powoduje długotrwały neurologiczny uszczerbek na zdrowiu wysokości 10% (pozycja 181 lit. u) tabeli uszczerbków).

Rokowania na przyszłość z neurologicznego punktu widzenia są niepewne.

W trakcie badania przez biegłego neurologa w kwietniu 2015 r. powód zgłaszał bóle śródstopia lewego i lewego stawu skokowego.

(dowód: opinia biegłego neurologa – k. 132-135)

Powód w okresie od 3.11.2009 r. do 31.03.2010 r. i od 13.09.2010 r. do 29.02.2012 r. był zarejestrowany jako bezrobotny.

(dowód: zaświadczenie Powiatowego urzędu pracy w T. M.. –k. 181)

W 1998 r. powód uczestniczył w kursie przygotowującym do wykonywania zawodu agenta ochrony.

(dowód: zaświadczenie o ukończeniu kursu – k. 182)

W 2006 r. powód ukończył kurs, uzyskując umiejętności kierowania oraz obsługi wózków jezdniowych.

(dowód: zaświadczenie o ukończeniu kursu – k. 183)

Powód przed wypadkiem był zatrudniony w A. S.p. A. S.A. Oddział w Polsce na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 1.03.2012 r. do 31.05.2012 r. jako młodszy pracownik robót drogowych z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 2.000 zł brutto miesięcznie.

(dowód: umowa o pracę – k. 168 – 169, świadectwo pracy – k. 177)

Powód w firmie (...) otrzymał wynagrodzenie za pracę w następującej wysokości:

- za marzec 2012 r. - 1.459,48 zł + za godziny nadliczbowe – 962 zł –łącznie 2.421,48 zł,

- za kwiecień 2012 r. – 1.591,15 zł + 779,65 zł – łącznie – 2.370 zł

- za maj 2012 r. – 2.245,60 zł + 65,82 zł+1.461,91 zł –łącznie 3.773,33 zł.

(dowód: potwierdzenia przelewów – k. 170-176)

Pod koniec okresu zatrudnienia powód zachorował i przebywał na zwolnieniu lekarskim, pobierał zasiłek chorobowy. Powód miał podpisać kolejną umowę o pracę z formą A., miał świadczyć pracę przy budowie drogi w Ł.. W poprzednich okresach powód pracował w firmie (...) jako ochroniarz (przez 11 lat do 2010 r.). Po 2010 r. pracował w hotelu w S. jako konserwator i elektryk.

(dowód: przesłuchanie powoda – k. 157 odwrót – 158)

Po wypadku powód pobierał w dalszym ciągu zasiłek chorobowy.

Po wyczerpaniu okresu tego zasiłku miał przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, które pobierał w okresie od 26.11.2012 r. do 20.11.2013 r.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 3.01.2013 r. – k. 27, pismo ZUS z dnia 9.09.2015 r. – k. 184)

Wysokość zasiłku chorobowego w okresie od 1.08.2012 r. do 25.11.2012 r. wynosiła łącznie 7.409,42 zł, zaś świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 26.11.2012 r. do 20.11.2013 r. – łącznie 22.610,99 zł.

(dowód: pismo ZUS z dnia 29.09.2015 r. – k. 196)

Decyzją z dnia 2.12.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał powodowi rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 21.11.2013 r., to jest od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Renta wynosiła 1.060,46 zł brutto, co stanowi 903,02 zł netto.

(dowód: decyzja ZUS - k. 28)

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 14.05.2014 r. powód został uznany za częściowo niezdolnego do pracy do dnia 31.12.2014 r.

(dowód: orzeczenie – k. 30)

Kolejnym orzeczeniem z dnia 14.01.2015 r. ustalono, że powód jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 31.12.2015 r.

(dowód: orzeczenie – k. 97)

Orzeczeniem z dnia 11.12.2014 r. (...) ds. Orzekania Niepełnosprawności w T. M.. powód został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na okres do 10.12.2016 r., z możliwością zatrudnienia na przystosowanym stanowisku pracy.

(dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności – k. 179)

Powód wg złożonych zeznań podatkowych PIT -37 za lata 2011 -2014 wykazał dochody brutto w następującej wysokości:

- 2011 r. – dochód z innych źródeł – 3.452,40 zł,

- 2012 r. – dochód łączny 20.251,10 zł, w tym ze stosunku pracy – 19.671,91 zł oraz z działalności wykonywanej osobiście (w tym umowa o dzieło i zlecenia)- 579,19 zł,

- 2013 r. – dochód łączny – 34.617,62 zł, w tym z emerytury – renty – 1.413,96 zł, oraz z innych źródeł- 33.203,66 zł,

- 2014 r. – dochód z renty – 12.895,22 zł.

(dowód: pismo Urzędu Skarbowego w T. M..- k. 129)

W 2009 r. powód uzyskał przychód w kwocie 36.102 zł.

(dowód: PIT-11 – k. 190)

Bezpośrednio po wypadku pomocy w bieżących sprawach udzielali powodowi jego brat D. Z. oraz ojciec M. Z.. Brat wówczas miał urlop wypoczynkowy, prowadził powoda na wózku inwalidzkim do lekarzy, do sklepu. M. Z. woził syna samochodem do poradni oraz na rehabilitację leczniczą. Powód w dalszym ciągu jest załamany sytuacją, w jakiej się znajduje, odczuwa wciąż dolegliwości fizyczne nogi, porusza się o kuli. Do listopada 2014 r. powód mieszkał w T. M.. przy ul. (...), z tej ulicy do poradni przyszpitalnych była odległość około 3-4 km. W dalszym ciągu powód boi się

ruchu ulicznego, jest zamknięty w sobie, przed wypadkiem był sprawny fizycznie, biegł i grał w piłkę, obecnie nie jest możliwe uprawianie sportu.

(dowód: zeznania świadków: D. Z. – k. 156 odwrót, M. Z. – k. 157)

Powód ma 44 lata, z zawodu jest elektrykiem, jest rozwiedziony, w październiku 2012 r. zamierzał wyjechać do pracy w swoim zawodzie do Norwegii, ale wypadek pokrzyżował mu plany. Jedyne źródło powoda stanowi obecnie renta z ZUS, mieszka wraz z ojcem, który wspomaga go miesięcznie kwotą 300 zł, na powódzie ciąży obowiązek alimentacyjny wobec syna w kwocie 550 zł miesięcznie

(dowód: zeznania świadka M. Z. – k. 157, przesłuchanie powoda – k. 157 odwrót -158)

Pismem z dnia 14.09.2012 r. powód zgłosił szkodę na osobie, żądając między innymi zapłaty kwoty 40.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

(dowód: zgłoszenie szkody w aktach szkody)

Strona pozwana wypłaciła powodowi z tytułu zadośćuczynienia kwotę 7.500 zł, kwotę 341,25 zł z tytułu zwrotu kosztów leczenia, 40 zł z tytułu zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych, 350 zł za zniszczone w wypadku rzeczy, 180 zł z tytułu zwrotu kosztów opieki.

(bezsporne)

Odpis pozwu został doręczony stronie pozwanej w dniu 24.09.2014 r.

(dowód: potwierdzenie odbioru – k. 43)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Okoliczności samego wypadku, rodzaj doznanych przez powoda obrażeń ciała i zaistnienie przesłanek odpowiedzialności deliktowej sprawcy wypadku (wynikające z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c.) za skutki tego zdarzenia nie budziły wątpliwości i nie były przedmiotem sporu między stronami.

Poza sporem było także, że pojazd, którego kierujący wyrządził szkodę był objęty zawartym u strony pozwanej ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej, a co za tym idzie, że pozwany ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie doznaną przez powoda na podstawie art. 822 k.c. oraz art. 34. ust. 1 i art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (tekst jednolity- Dz. U. z 2013 r., poz. 392). Niesporne było również, że u powoda nastąpiło uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia, który uprawnia go do żądania od pozwanego Zakładu (...) zadośćuczynienia za doznaną krzywdę - w myśl art. 445 § 1 k.c.

Kwestią sporną pozostawała wysokość dochodzonych pozwem roszczeń.

Przyznanie **zadośćuczynienia** pieniężnego za doznaną krzywdę – w myśl art. 445 §1 k.c. - zależy od uznania Sądu a zadośćuczynienie powinno być odpowiednie.

Ma ono rekompensować krzywdę ujmowaną jako cierpnie fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi i ich długotrwałość). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień, ma charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, a jednocześnie nie może być źródłem wzbogacenia.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Sąd winien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności konkretnej sprawy mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, prognozę na

przyszłość, wiek poszkodowanego. W konkretnych sytuacjach musi to prowadzić do uogólnień wyrażających zakres doznanego przez poszkodowanego uszczerbku niemajątkowego.

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego, który twierdził, iż wypłacona już na rzecz powoda kwota 7.500 zł jest adekwatna do doznanej przez powoda krzywdy, a żądanie dalszej kwoty z tego tytułu jest zbyt wygórowane. Rozmiar krzywdy i cierpień, jakich doznał powód wskutek wypadku zasługuje na zadośćuczynienie wyższe niż wypłacone dotychczas przez pozwanego. Należy zwrócić uwagę, iż sam wypadek, w którym poszkodowany doznaje urazu nie ze swej winy, jest zdarzeniem niosącym poczucie pokrzywdzenia i przeżyciem negatywnym, których całokształt składa się na pojęcie niematerialnej krzywdy kompensowanej zadośćuczynieniem.

Nie budziło wątpliwości, że zaistniałe zdarzenie było źródłem cierpień fizycznych powoda. Powód doznał urazu stopy lewej ze złamaniem palców, amputacji urazowej palca czwartego, przeszedł zabieg operacyjny, co wiązało się z dolegliwościami fizycznymi. Przedmiotowe zdarzenie w sposób diametralny zmieniło sposób funkcjonowania powoda, powód z osoby sprawnej fizycznie stał się osobą niepełnosprawną. Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na względzie, że w dacie wypadku powód miał 42 lata, był sprawnym i czynnym zawodowo mężczyzną oraz że w związku z wypadkiem był hospitalizowany oraz dwukrotnie odbywał rehabilitację leczniczą, a leczenie było długotrwałe. Poza tym należy pamiętać, że u powoda w dalszym ciągu utrzymują się dolegliwości bólowe lewej stopy, w związku z czym wymaga okresowych wizyt u ortopedy oraz rehabilitacji oraz wskazana jest psychoterapia.

Sąd uwzględnił również związane z chorobą cierpienia psychiczne powoda, tj. ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi oraz następstwami rozstroju zdrowia w postaci wyłączenia z normalnego życia, w tym aktywności zawodowej, dyskomfort spowodowany koniecznością korzystania z pomocy rodziny w dojazdach do placówek medycznych, poruszania się o kulach i na wózku inwalidzkim. Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd uwzględnił, że powód doznał łącznie 27 - procentowego uszczerbku na zdrowiu, a podstawą powyższych ustaleń były opinie biegłych: ortopedy i neurologa. Psychologiczne następstwa ustalił biegły psycholog. Wszystkie opinie były jasne, pełne i logiczne. Biorąc pod uwagę kryteria, wg których podlega ocenie opinia biegłego, to jest według kryteriów: poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, sposobu motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej wszystkie wydane w sprawie opinie zostały uznane za miarodajny dowód.

Rozmiar krzywdy, której doznał powód, czas trwania i intensywność cierpień zarówno fizycznych i psychicznych prowadzą do przekonania, że odpowiednią kwotą tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę przy uwzględnieniu już wypłaconej powodowi kwoty 7.500 zł oraz kwoty zasądzonej od sprawy wypadku tytułem częściowego naprawienia szkody jest suma 73.500 zł. Kwota ta z jednej strony będzie odczuwalna dla pokrzywdzonego i będzie stanowić rekompensatę za doznane cierpienia psychiczne, a zatem uwzględni kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, z drugiej strony jest umiarkowana i nie będzie prowadziła do nieuzasadnionego wzbogacenia powoda mając na uwadze aktualny poziom życia społeczeństwa, a dalej idące powództwo w tym zakresie jako wygórowane zostało oddalone.

W przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu ciała lub wywołania rozstroju zdrowia szczegółowe uregulowanie w zakresie przesłanek odpowiedzialności sprawcy z tytułu **odszkodowania** zawierają przepisy art. 444 oraz 361 § 2 k.c.

Jeśli chodzi o wysokość odszkodowania, to w świetle art. 444 § 1 k.c. obejmuje ono wszystkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeśli są konieczne i celowe.

Naprawienie szkody obejmuje w szczególności zwrot wszelkich wydatków poniesionych przez poszkodowanego zarówno w związku z samym leczeniem i rehabilitacją (lekarstwa, konsultacje medyczne, protezy, kule, wózek inwalidzki itp.), jak i koszty opieki niezbędnej w czasie procesu leczenia oraz inne dodatkowe koszty związane z doznany uszczerbkiem (np. przejazdów, wyżywienia). Zwiększenie się potrzeb poszkodowanego stanowi szkodę przyszłą, wyrażającą się w stale powtarzających się wydatkach na ich zaspokojenie np. konieczność stałych zabiegów, rehabilitacji, specjalnego odżywiania.

Powód dochodził z tytułu odszkodowania kwoty 3.066,75 zł. Na kwotę tę składały się:

- kwota 369 zł za zniszczone mienie (w pozwie żądano z tego tytułu 719 zł, a następnie powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 350 zł, która strona pozwana wypłaciła powodowi z tego tytułu w postępowaniu likwidacyjnym),
- kwota 1.698,75 zł z tytułu zwiększonych wydatków poniesionych na zakup leków (w pozwie żądano z tego tytułu 2040 zł, powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 341,25 zł, którą strona pozwana wypłaciła powodowi z tego tytułu w postępowaniu likwidacyjnym),
- kwota 500 zł z tytułu zwrotu wydatku na zakup wózka inwalidzkiego,
- kwota 460 zł z tytułu zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych.

Odszkodowanie za zniszczone mienie Sąd uwzględnił na podstawie art. 322 k.p.c. uznając, że koszty te, jako że są trudne do ścisłego udowodnienia, mogą być uznane za zasadne w oparciu o okoliczności, na jakie powoływał się powód. Powód oszacował zniszczone rzeczy na kwotę 719 zł, która to kwota z uwagi na liczbę zniszczonych rzeczy obejmujących między innymi obuwie, spodnie, bluzę, okulary i kask nie mogą być uznana za wygórowaną. Ponieważ strona pozwana wypłaciła już z tego tytułu kwotę 350 zł, pozostawała do zasądzenia dochodzona przez powoda kwota **369 zł**.

Zakup wózka inwalidzkiego za kwotę 500 zł powód udowodnił fakturą.

Kolejne składnik odszkodowania obejmowały wydatek na leczenie, rehabilitację i badania poza NFZ, które Sąd uznał za zasadne do kwoty 888,19 zł, a fakt ich poniesienia potwierdzają rachunki i paragony załączone do pozwu na zakup leków, wizyt prywatnych, badań i zabiegów rehabilitacyjnych (k. 9-19, 21).

Jednocześnie wskazać należy, że mówiąc bowiem o kosztach leczenia należy uwzględnić fakt, że obecnie uzasadnione jest żądanie zwrotu kosztów poniesionych na niezbędne zabiegi medyczne przeprowadzone w ramach prywatnych zakładów opieki zdrowotnej z tego względu, iż przeprowadzenie ich w ramach sektora publicznego byłoby niemożliwe lub znacznie utrudnione ze względu na długi termin oczekiwania na wizytę u specjalisty lub przyjęcie do szpitala, a co za tym idzie pogorszenie się stanu zdrowia. Z uwagi na długi czas oczekiwania na wizyty u specjalistów, co jest faktem powszechnie znanym, nie może dziwić, że powód w celu podjęcia szybkiego leczenia, które zapewnia jedynie prywatna praktyka lekarska, ma prawo żądać zwrotu kosztów prywatnego leczenia. Trudno sobie wyobrazić, że przy dolegliwościach bólowych, które przecież uniemożliwiają normalną aktywność życiową i zawodową chory będzie czekał, aż nadjedzie odległy, a czasem i niepewny termin wizyty w ramach publicznej służby zdrowia.

Pamiętać przy tym należy, iż poszkodowany ma obowiązek w świetle art. 362 k.c. przeciwdziałania zwiększeniu się szkody, a zatem w niektórych przypadkach, zwlekanie z przeprowadzeniem określonego badania i brak w porę właściwej terapii może nie tylko pogorszyć stan zdrowia poszkodowanego, ale narazić go na zarzut, że nie przeciwdziałal on zwiększeniu się szkody podejmując w porę właściwe leczenie, choćby płatne i poza systemem publicznego ubezpieczenia zdrowotnego.

Przyznawanie w ramach odszkodowania zwrotu kosztów prywatnego leczenia poszkodowanych jest praktyką ugruntowaną w orzecznictwie sądów powszechnych, w tym Sądów Apelacji (...).

Ponieważ przy złamaniach zasadne jest stosowanie leków przeciwbólowych i przeciwzapalnych, a powód takie leki stosował, Sąd na podstawie art. 322 k.p.c. ustalił odszkodowanie za te leki na kwotę 1350 zł odpowiadającą przybliżonym kosztom zakupu leków przy tego typu schorzeniach, wskazaną w opinii biegłego ortopedy – przez 3 miesiące wg opinii koszty leczenia przeciwbólowego i profilaktyki przeciwzakrzepowej i przeciwobrzękowej wynosiły po 100 zł. Nadto koszty leczenia ortopedycznego w postaci leków przeciwbólowych i przeciwobrzękowych wynosi 30 zł miesięcznie, co daje przez okres 35 miesięcy (od grudnia 2012 r. do chwili wyrokowania) kwotę 1050 zł.

Sąd będąc związany granicami żądania pozwu (art. 321 § 1 k.p.c.) uwzględnił z tytułu zwrotów kosztów leczenia dochodzoną pozwem kwotę **1.698,75 zł**.

W całości zostało uwzględnione żądanie zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych w kwocie **460 zł**. Biorąc pod uwagę, że z tytułu dojazdu na rehabilitację do P. powód wydał 222 zł, oraz biorąc pod uwagę placówki medyczne, w których powód był w okresie od 7.08.2012 r. do stycznia 2014 r. oraz dojazd na rehabilitację do W. wskazane przez powoda w zestawieniu znajdującym się na karcie 26 żądanie nie może być uznane za wygórowane, tym bardziej że powód w pozwie wskazał, że na ten cel wydał ok. 3000 zł.

Stąd zostało zasądzone odszkodowanie w kwocie **3.028 zł** (369 zł za zniszczone mienie, 1.698,75 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, 500 zł za wózek inwalidzki, 460 zł – koszty dojazdu).

Nadto składnikiem odszkodowania było żądanie wyrównania różnicy pomiędzy zasiłkami z ubezpieczenia społecznego a dochodami, jakie powód mógłby osiągnąć, gdyby świadczył pracę.

Strona pozwana kwestionowała to roszczenie co do wysokości, twierdząc, że powód do wyliczenia utraconych dochodów użył kwoty wynagrodzenia brutto a nie netto. Powód chciał, by wyliczyć ten składnik odszkodowania biorąc pod uwagę kwotę 3.080 zł brutto, którą Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął w decyzji z dnia 2.12.2013 r. jako kwotę bazową do wyliczenia wysokości renty powoda. W ocenie Sądu kwota ta nie może być podstawą do ustalania wysokości utraconych zarobków powoda jak również renty z tytułu utraty zdolności do pracy. Sąd uznał, że gdyby powód kontynuował zatrudnienie mógłby zarobić kwotę 2.855,27 zł stanowiącą średnie wynagrodzenie miesięczne osiągnięte przez powoda z tytułu zatrudnienia w firmie (...) (zarobek za marzec 2012 r. wynosił 2.421,48 zł, za kwiecień 2012 r. – 2.370 zł, za maj 2012 r. – 3.773,33 zł – łącznie 8.565,81 zł : 3 miesiące zatrudnienia = 2.855,27 zł). Wskazać należy, że w świetle nie zakwestionowanych przez stronę pozwaną zeznań powoda powód miał zawrzeć z firmą (...) kolejną umowę o pracę, na podstawie której pracowałby w dalszym ciągu jako pracownik drogowy w Ł.. Fakt, że powód w dacie wypadku nie pozostawał w stosunku pracy nie może rodzić dla niego negatywnych konsekwencji, tym bardziej że w poprzednich okresach czasu powód pracował.

Zatem gdyby powód dalej pracował mógłby zarobić:

- za okres od 1.08.2012 r. do 25.11.2012 r. (okres pobierania zasiłku chorobowego) kwotę 11.421,08 zł (4 miesiące x 2.855,27 zł), pobrał zasiłek chorobowy w łącznej kwocie 7.409,42 zł – stąd różnica wynosi 4.011,66 zł,

- za okres od 25.11.2012 r. do 20.11.2013 r. (okres pobierania zasiłku rehabilitacyjnego) kwotę 34.263,24 zł (12 miesięcy x 2.855,27 zł), pobrał zasiłek rehabilitacyjny w łącznej kwocie 22.610,99 zł – stąd różnica wynosi 11.652,25 zł.

Ponieważ powód żądał z tytułu utraconych zarobków kwoty niższej niż wynikająca z powyższego wyliczenia, zasądzona została żądana przez niego kwota 9.733,50 zł. Łącznie z tytułu odszkodowania została zasądzona kwota 12.761,50 zł (9.733,50 zł + 3.028 zł), a dalej idące powództwo zostało oddalone.

Kolejne żądanie pozwu –o zasądzenie **renty** z tytułu utraty zdolności do pracy– znajduje uzasadnienie w art. 444 § 2 k.c.

Jeśli chodzi o wysokość zarobków, które powód mógłby uzyskać gdyby pracował Sąd przyjął, podobnie jak do wyliczenia wysokości utraconych zarobków, kwotę 2.855 zł jako średnią z wysokości ostatnio pobieranego wynagrodzenia za pracę. Od 21 listopada 2013 r. powód otrzymywał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w kwocie 903,02 zł. Różnica między dochodami, które powód mógłby uzyskać gdyby nadal świadczył pracę na rzecz firmy (...) a dochodami, których źródłem była renta z ZUS wynosi 1.951,98 zł miesięcznie. Ponieważ powód był jedynie częściowo niezdolny do pracy, wysokość tej kwoty musi zostać obniżona o dochody, jakie mógłby uzyskać przy wykorzystaniu zachowanej zdolności do pracy. Pełnomocnik powoda nie oponował przeciwko powyższemu, wnosząc przy ustaleniu wysokości renty, że powód miał możliwość uzyskania wynagrodzenia odpowiadającemu co najmniej minimalnemu wynagrodzeniu za pracę (por. protokół rozprawy z dnia 29.09.2015 r. – k. 192 odwrot).

Minimalne wynagrodzenie za pracę wynosiło:

- w okresie od 1.01.2013 r. do 31.12.2013 r. – 1600 zł brutto – 1.181,38 zł netto,
- w okresie od 1.01.2014 r. do 31.12.2014 r. – 1.680 zł brutto – 1.237,20 zł netto,
- od 1.01.2015 r. – 1.750 zł brutto- 1.286,16 zł netto.

Zatem różnica między dochodami, które powód mógłby uzyskać gdyby nadal świadczył pracę na rzecz firmy (...) a dochodami z tytułu renty oraz z tytułu wykorzystania zachowanej częściowej zdolności do pracy wynoszą miesięcznie:

- od 21.11.2013 r. do 31.12.2013 r. – 2.855 – 903,02 zł – 1.181,38 zł = 770,60 zł,
- od dnia 1.01.2014 r. do 31.12.2014 r. - 2.855 – 903,02 zł – 1.237,20 zł = 714,78 zł,
- od dnia 1.01.2015 - 2.855 – 903,02 zł – 1.286,16 zł = 666 zł.

Przysługująca powodowi renta z tytułu utraconych dochodów stanowi kwoty:

- za 2013 r. – 1.027,47 zł (za 10 dni listopada 2012 r. – 256,87 zł oraz za miesiąc grudzień 2012 r. – 770,60 zł),
- za 2014 r. – 8.577,36 zł (12 x 714,78 zł),

oraz 666 zł miesięcznie poczynając od 1 stycznia 2015 r.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw medycyny pracy i do spraw ekonomiki przedsiębiorstw zgłoszony w piśmie procesowym z dnia 25.09.2015 r. – k. 185. Po pierwsze dowód ten został zgłoszony po upływie terminu na zgłaszanie wniosków dowodowych i jako sprekludowany nie mógł być uwzględniony (art. 207 § 6 k.p.c.). Nie można uznać, że potrzeba powołania tego dowodu pojawiła się dopiero na końcowym etapie postępowania – powód już w pozwie wskazał, w jaki sposób wyliczył rentę. Po drugie powód ostatecznie wnosił o ustalenie wysokości renty przy uwzględnieniu jego zachowanej zdolności do pracy i Sąd uwzględnił ustalając wysokość renty, że powód mógł uzyskać wynagrodzenie odpowiadające minimalnemu wynagrodzeniu za pracę. Należy pamiętać, że powód był i jest osobą częściowo niezdolną do pracy i może świadczyć pracę jedynie w warunkach pracy chronionej, stąd trudno uznać, że mógłby uzyskać zarobki w wyższej wysokości niż w kwocie minimalnego wynagrodzenia za pracę.

O odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz przy uwzględnieniu zasady, iż świadczenia odszkodowawcze zakładu ubezpieczeń są terminowe. Zakład nie pozostaje jednak w opóźnieniu co do kwot nie objętych „jego decyzją”, jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określił kwotowo swego roszczenia (por. wyrok SN z 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98 OSNC 2000/2/31/52).

Zaznaczyć należy, że powód zgłosił roszczenie o odsetki jedynie w odniesieniu do zadośćuczynienia i wnosił o zasądzenie ich od dnia wniesienia pozwu. Powód zgłosił roszczenie o zadośćuczynienie w postępowaniu likwidacyjnym, żądając zapłaty z tego tytułu kwoty 40.000 zł, strona pozwana wypłaciła 7.500 zł, zatem w zakresie kwoty 32.500 zł strona pozwana pozostawała w opóźnieniu na pewno przy uwzględnieniu terminu wskazanego w art. 14 ust. 1 ustawy w dacie wytoczenia powództwa, to jest w dacie 27.05.2014 r., a od pozostałej kwoty 41.000 zł odsetki zostały zasądzone od dnia 25.09.2014 r., to jest następnego dnia po doręczeniu stronie pozwanej odpisu pozwu stanowiącego wezwanie do zapłaty, a powództwo o odsetki w pozostałej części jako niezasadne zostało oddalone.

Podstawę rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania w zakresie kwoty 691,25 zł, o którą powód cofnął powództwo, były przepisy art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1, 2 i 4 k.p.c.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił przepis art. 100 zd. 1 k.p.c.

Z porównania kwoty dochodzonej pozwem (157.731 zł) z kwotą zasądzoną (100.783zł) i przy uwzględnieniu częściowego cofnięcia powództwa wynika, że powód wygrał sprawę w 63 %.

Koszty procesu po stronie powoda i po stronie pozwanego wynosiły po 3.617 zł, to jest wynagrodzenie z tytułu zastępstwa prawnego w kwocie 3.600 zł ustalone stosownie do § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 r. Nr 490) oraz wydatek na opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Stronę pozwaną tytułu zwrotu kosztów procesu obciąża kwota 940 zł (7.234 zł x 63 % - 3.617 zł).

Podstawę rozstrzygnięcia o pobraniu nieuiszczonych kosztów sądowych - opłaty sądowej od uiszczenia której powód został zwolniony i wydatków poniesionych tymczasowo z rachunku Skarbu Państwa w kwocie 1.228,70 zł (por. postanowienia Sądu Okręgowego z dnia: 13.01.2015 r. – k. 84, 16.03.2015 r. – k. 106, 29.05.2015 r. – k. 143 i 144) stanowiły przepisy art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 1025.) w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c.

Powoda obciążała z tytułu zwrotu wydatków kwota 456,60 zł (1.228,70 zł x 37 %). Stosownie do art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd odstąpił od obciążenia powoda częścią nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu, mając na uwadze odszkodowawczy charakter dochodzonych roszczenia oraz okoliczność, iż ustalenie należnego powodowi zadośćuczynienia zależało od oceny Sądu.

Sąd nakazał pobrać od strony pozwanej kwotę 4.946 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa (7.850 zł x 63 %) i kwotę 774,10 zł (1.228,70 zł x 63 %) z tytułu wydatków związanych z wydaniem opinii.

Sędzia SO Ewa Tomczyk

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom obu stron.

30.10.2015 r.